

Arrest

nr. 191 391 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 7 augustus 1999.

Op 9 september 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het EURODAC-verslag van 9 september 2016 blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds op 13 april 2016 te Italië genomen werden.

Op 29 september 2016 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 13.1 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22.7 de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'.

Op 5 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : M.[...]

voornaam : M. [...]

geboortedatum : 07.08.1996

geboorteplaats: C.

nationaliteit: Guinee

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 09.09.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 13.04.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië geregistreerd werden.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn, met geboortedatum 07.08.1999, maar nadat de Belgische autoriteiten twijfel uitten over de leeftijd van de betrokkene, werd op 13.09.2016 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), een medisch onderzoek uitgevoerd om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de betrokkene op 13.09.2016 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De geboortedatum van de betrokkene werd dienovereenkomstig door de Belgische autoriteiten aangepast naar 07.08.1996 en de plaatsing onder hoede door de Dienst Voogdij verviel van rechtswege.

De betrokkene, staatsburger van Guinee, werd verhoord op 21.10.2016 en verklaarde dat hij op 05.03.2016 verliet om via Mali, Burkina Faso en Nigeria naar Libië te reizen. Hij gaf aan dat hij enkele weken in Libië verbleef alvorens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 13.04.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat hij ongeveer 1 week in een opvangcentrum nabij de zee verbleef en vervolgens 10 dagen in een ander opvangcentrum op een voor hem onbekende plaats om daarna via enkele voor hem onbekende landen naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 09.09.2016 een asielaanvraag in.

Op 29.09.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij van het land houdt en er rust hoopt te vinden. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat hij van België houdt en er wil blijven. Hij gaf aan niet te weten waarom hij zou terugkeren als hij in België is en bovendien niet te weten hoe hij naar daar zou gaan. Hij gaf evenwel aan naar Italië te zullen vertrekken indien dat moet

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene maakte gewag van een in één van de Lidstaten verblijvende neef, maar kon niet aangeven waar die zich bevindt aangezien ze sinds 2012 geen contact meer hebben.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan

omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene last te hebben van zijn rug, maar geen medicatie te nemen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren man zonder kinderen wiens partner in Guinee verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde enkel last te hebben van zijn rug en verder geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van

gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opereren dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the

consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", http://www.asylumineur0pe.0rg/news/I_9-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 29.09.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"111.1 .Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

111.2.Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

111.3.Verzoekende partij zal op onbepaalde datum uitgewezen worden naar Italië, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld: uit haar ervaring is zij hiervan zeker, vermits zij in Italië heeft kunnen verblijven zonder dat haar asielaanvraag werkelijk opgestart werd vermits zij enkel geregistreerd werd op het ogenblik dat haar vingerafdrukken afgenomen werden en niet geïnformeerd werd van hetgeen deze vingerafdrukken voor gevolg hadden en welk het verdere verloop was van de procedure. Dat verzoekende partij derhalve volledig verrast is dat de Italiaanse autoriteiten haar als illegaal registreerden daar waar zij uiteraard van plan was asiel aan te vragen en dat de Belgische autoriteiten net verder informeerden in verband met het verloop van de procedure, in het bijzonder gelet op de welbekende uiterst precaire situatie in Italië : de beslissing vermeldt enkel de datum waarop de vingerafdrukken genomen werden en niet eens de code die aan deze vingerafdrukken toegekend werd, het is voor verzoekende partij onverststaanbaar waaruit afgeleid wordt dat de procedure niet opgestart werd in Italië. Dat de beslissing niet eens de identificatie van haar vingerafdrukken vermeldt in het printrak systeem, zodat geen aanwijzing of bewijs bestaat of verzoekende partij geregistreerd werd als vluchteling of als illegaal; Ten minstens laat de beslissing dit niet toe.

Verzoekende partij heeft geen weten van een procedure die al dan niet op 13.04.2016 in Italië al dan niet zou zijn opgestart vermits haar helemaal geen informatie gegeven werd nopens haar administratieve toestand ONDANKS het feit dat zij in zee opgeraapt en gered werd door de Italiaanse autoriteiten

Dat dit alleszins een bewijs vormt dat verzoekende partij in Italië volkomen geen informatie kreeg, geen bijstand van een tolk of advocaat vermits zij zelf tot het besluit was gekomen dat zij als asielzoeker was geregistreerd, zonder echter dat die procedure ooit opgestart werd. .Er werd enkel tegen verzoekende partij gezegd dat zij diende te wachten, hetgeen zij deed, tevergeefs.

Dat dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij, die 07.08.1999 geboren werd op de dag van haar registratie in Italië nog steeds minderjarig was.

Dat verzoekende partij trouwens met andere minderjarigen gescheiden werd van de groep meerderjarigen en dat de mindejarigen samenbleven in een soort depot, waar de

levensomstandigheden echter niet te beschrijven zijn wat betreft overbevolking , voeding, sanitaire toestand.

Dit leidde ertoe dat verzoekende partij zich als meerderjarig ging aanmelden met de hoop die plaats te kunnen verlaten.

Hetgeen ook lukte, vermits zij daags nadien overgebracht werd naar SICILIA;

Verzoekende partij werd echter integendeel op SICILIA totaal aan haar lot over gelaten, daar waar nu pas blijkt dat haar asielaanvraag niet eens geregistreerd werd. Zij diende wegens de overbevolking vaak buiten het centrum slapen, hetgeen concreet betekent, op straat.

Dat deze vaststelling reeds een reden vormt tot nietigverklaring en schorsing.

Zij riskeert tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij bovendien nu als MEERDERJARIGE EN een 'Dubliner' zal worden beschouwd. Verzoekende partij heeft reeds de slechte ervaring gekend in een depot te moeten leven waar asielzoekers letterlijk opgestapeld werden als vee, zonder voldoende eten, met een minimale hygiëne (één wc) , zonder enige begeleiding of informatie

111.4. Bovendien zijn de internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten immers talrijk en actueel.

Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview spontaan aangegeven dat zij bezwaar heeft tegen een overname van Italië omdat de Italiaanse instanties vluchtelingen geen of alleszins onvoldoende opvang (kunnen) bieden EN DAT ZIJ DAT ZIJ HEEFT MOETEN ERVAREN, en dat zij tijdens haar verblijf deels op straat was.

Verzoekende partij meent dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

III. 5. De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen, voornamelijk wanneer aangegeven wordt dat de asielaanvrager dit reeds persoonlijk heeft moeten ervaren.

Dat er in casu geen enkele aanduiding bestaat, noch in de beslissing noch in het doorlaatbewijs, van waar verzoekende partij in Italië vooreerst zal landen, verder zich zal moeten aanmelden en noch verder waar en wanneer zij zal kunnen worden opgevangen.

Daar waar echter blijkt dat naargelang de plaats van landing de situatie van Dublinner nog heel verschillend kan zijn; en dat de situatie ook verschilt naargelang de fase van de procedure (cfr stuk 3 Onderzoek OSAR, augustus 2016)

De Italiaanse instanties aanvaardden de overname van verzoekende partij NIET ,het betreft immers een tacit agreement geval, zonder dat uit de beslissing blijkt dat de Belgische staat enige vragen zou hebben gesteld ivm de minderjarigheid van verzoekende partij noch dat de Italiaanse overheid enige uitleg zou geven voor deze onverstaanbare registratie..

De bestreden beslissing stelt bovendien zeer vaag dat betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten, zonder meer...

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang, daar waar echter blijkt dat verzoekende partij hoewel nu als meerderjarig beschouwd door België , toch steeds vrij jong is en onervaren.

Uw Raad oordeelde recent nog dat 'het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie' (in casu wordt nog vager gesproken over de bevoegde Italiaanse autoriteiten) geen enkele garantie bied op opvang.

Verwerende partij kon volgens uw Raad geen garanties geven en vernietigde de Dublinbeslissing naar Italië.

CCE Arrest nr. 158 146 in de zaak 177/506/111 dd. 10.12.2015

Le Conseil observe que dans son courrier du 28 juin 2015, la partie défenderesse a sollicité auprès des autorités italiennes des informations concernant les aspects concrets du transfert devant avoir lieu dans le cadre de la prise en charge de la partie requérante et que dans leur réponse du même jour, les autorités italiennes prient les autorités belges « de fournir au transfert du dit étranger,; près de l'Aéroport de Mmato Malpensa (VA) et de [leur] communiquer la date d'arrivée de la personne intéressée en Mm, pourvue de laissez-passer avec au moins sept jours d' avance », précisant que «

P'arrivée de l'intéressé en Italië ne doit pas avoir lieu après 14h00 dans l'après-midi à partir du lundi jusqu'au jeudi) » et leur demandant« d'informer l'intéressé , lors de son arrivée il doit immédiatement se présenter à l' « Uifim di Pofma di fntmra près de Paéroport #. Le Conseil constate qm eet échange d'informations entre la Belgique et l'Italie ne concerne pas les garanties d'accueil de la partie requérante en termes de logement et que contrairement à ce que soutient la partie défenderesse dans sa note d'observations, ces informations ne constituent pas en soi une telle garantie.

Dat in casu dient te worden vastgesteld dat gelet op de tacit-agreement van Italië , er de facto geen enkele inlichtingen genomen, werden en dat er geen enkele correspondentie bestaat die gewisseld zou zijn tussen beide staten.

Welke garantie heeft verzoekende partij dat zij wel degelijk zal opgevangen worden door de Italiaanse instanties? En voornamelijk ook dat zij ditmaal degelijk zou geregistreerd zijn als asielzoeker?

Het is dan ook de schaamte voorbij dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat verzoekende partij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform de Europeesrechtelijke standaarden en dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand op de hoogte zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene (zonder kennelijk bij de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd te hebben naar garanties op opvang en mogelijkheden om asiel aan te vragen). Verzoekende partij meent dat bovenstaande rechtstreeks van toepassing is voor haar. Verwerende partij geeft geen enkele garantie op opvang aan verzoekende

partij. Evenmin garantie op ehandeling van haar asielaanvraag.

III.6. Verwerende partij erkent dat er tekortkomingen zijn aan de Italiaanse

asielprocedure doch gaat er van uit dat er wel opvang zal voorzien worden. Zij benadrukt hierbij dat er elf opvangstructuren in het leven werden geroepen voor de opvang van Dublin-terugkeerders, die op korte of middellange termijn wel 443 "Dublin-terugkeerders" kunnen opvangen. Pagina 37 van het AID A-rapport vermeldt echter dat de top 3 van landen die aan Italië de terugname van asielzoekers vroegen in de periode van januari- juni 2015 (nog vóór de grote toevloed aan vluchtelingen- die was voornamelijk vanaf de zomer 2015) dit in totaal voor maar liefst 14.019 personen deden! Wetende dat dit slechts over drie landen gaat - en het er in werkelijkheid nog veel meer zijn- valt niet in te zien hoe dit voldoende zou kunnen zijn.

Verwerende partij baseert zich in de thans bestreden beslissing op het laatste AIDA-rapport (update tot 22.12.2015) om te stellen dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen. Zo zouden de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Het SPRAR- netwerk zou tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen. MEN KAN ZICH ENKEL AFVRAGEN WAAROM DAN IN JANUARI 2017 VERWERENDE PARTIJ NOG STEEDS NIET IN STAAT IS DIT TE BEWIJZEN!

Volgens verwerende partij zou het Italiaanse opvangnetwerk in september 2015

een totale capaciteit van 98.314 plaatsen gehad hebben.

Nochtans leert de actuele situatie dat in september 2015 130.000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust¹. En dat alleen al in de maand januari 67.400 mensen de oversteek van Turkije naar de Griekse eilanden in de Egeïsche Zee maakten². Dat de massale instroom van vluchtelingen nog lang niet voorbij is, staat buiten kijf. De vluchtelingen zullen blijven blijven toestromen. Zelfs met de buitengewone inspanningen van de Italiaanse asielinstanties kan niet ernstig voorgehouden worden dat verzoekende partij een garantie heeft op opvang. Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang.

<http://www.hln.be/hln/nl/34662A/luchtelingencrisis/article/detail/2488385/2015/10/13/AI-meer-dan-700-000-migranten-kwamen-dit-jaar-de-Europese-Unie-binnen.dhtml>

2

<http://www.hln.be/hln/nl/960/Buitenland/article/detail/2608988/2016/02/06/Er-komt-waarschijnlijk-grote-stroom-mensen-op-ons-af.dhtml>

Ten overvloede verwijst verzoekende partij in dit verband naar enkele recente arresten van de Raad:

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schorst en vernietigt dan ook systematisch de overdracht aan Italië van asielzoekers waarbij met al deze informatie geen rekening werd gehouden, en wijst daarbij op de uiterst onzekere mogelijkheid tot opvang voor Dublin terugkeerders in Italië, de problematische opvangcapaciteit, de grote moeilijkheden die de Italiaanse overheid kent om de waardigheid te garanderen en de nood aan een onderzoek ten gronde door de Belgische overheid en garanties op het

behoud van de menselijke waardigheid bij terugname door Italië (zie o.a. RvV 17 oktober 2014, nr. 131 609; RvV 30

januari 2015, nr. 137 696; RvV 22 februari 2015, nr. 138 950; RvV 13 februari 2015, nr. 138 525, RvV 20 februari 2015, nr. 138 940; RvV 20 februari 2015, nr. 138 942; RvV 25 februari 2015, nr. 139 330; RvV 27 april 2015, nr. 144 188; RvV 27 april 2015, nr. 144 367; RvV 28 april 2015, nr. 144 400; RvV 30 april 2015, nr. 144 731, RvV 23 september 2015, nr. 153 260, RvV 9 november 2015, nr. 156.249 en RvV 10 december 2015, nr. 158 146)"

Ook de Raad stelde dus reeds meermaals niet overtuigd te zijn van de opvangmogelijkheden in Italië. Verwerende partij had verschillende bronnen onderzocht om te komen tot de thans bestreden beslissing. Uw Raad wees erop dat verwerende partij geen rekening houdt met de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië in 2015. Ook Duitse rechtspraak oordeelt dat er geen garanties zijn dat er in Italië opvang conform de menselijke waardigheid wordt geboden.

Cfr <http://www.unhcr.org.uk/news-and-views/news-list/news-detail/article/over-one-million-sea-arrivals-reach->

Over one million sea arrivals reach Europe in 2015

(...)

A refugee from Syria hugs her crying daughter moments after reaching the Greek Island of Lesbos from Turkey in an inflatable boat.

LESVOS, Greece, UNHCR - Over one million refugees and migrants have fled to Europe by sea this year, many on board dangerously inadequate vessels run by people smugglers, according to figures just released by the UN Refugee Agency.

UNHCR's latest figures show that around 1,000,573 people had reached Europe across the Mediterranean, mainly to Greece and Italy, in 2015. Of these, 3,735 were missing, believed drowned.

The landmark figure, which was reached late on December 29, also indicated that 84 per cent of those arriving in Europe came from the world's top 10 refugee producing countries, strengthening UNHCR's belief that most of the people arriving in Europe were fleeing war and persecution.

"Over one million people have landed on Europe's shores, fleeing war and persecution, seeking a better life for their families," said Vincent Cochetel, UNHCR Director of the Bureau for Europe. "Tragically, over 3,700 other children, women and men did not survive the perilous journey by sea and their hope for a fresh start died with them."

"If there were more legal avenues for refugees to reach Europe, perhaps some of those who died at sea could have found peace and safety instead. For the refugees who risked everything and have now safely reached Europe, we hope they will be received in the context of the European values of dignity, solidarity, and human rights, so that they may find their new beginning," Cochetel added.

In addition to the sea crossings, recent figures also estimated that a further 34,000 have crossed from Turkey into Bulgaria and Greece by land.

The number of people displaced by war and conflict is currently the highest seen in Western and Central Europe since the Balkan crises of the 1990s, when several conflicts broke out in the former Yugoslavia.

One-in-every-two of those crossing the Mediterranean this year - half a million people - were Syrians escaping the war in their country. Afghans accounted for 20 per cent and Iraqis for seven per cent.

"As anti-foreigner sentiments escalate in some quarters, it is important to recognise the positive contributions that refugees and migrants make to the societies in which they live and also honour core European values: protecting lives, upholding human rights and promoting tolerance and diversity," said UN High Commissioner for Refugees António Guterres.

Despite strong winds and choppy waves, on December 30 dozens of families continued to land on the Greek island of Lesbos in overstuffed inflatable boats designed to carry just eight people. One boat arrived carrying 69 refugees from Afghanistan.

"Everybody was traumatised and shaken up from being at sea for so long," said Shirlene Afshar, a UNHCR field protection officer working on Lesbos. "As I was helping people off the boat they were crying but also thankful to have arrived safely."

Over 800,000 refugees and migrants came via the Aegean Sea from Turkey into Greece, accounting for 80 per cent of the people arriving irregularly in Europe by sea this year. At the same time, the number of people crossing from North Africa into Italy dropped slightly, from 170,000 in 2014 to around 150,000 in 2015.

The number of people crossing the Mediterranean increased steadily from around 5,500 in January to reach a monthly peak in October of over 221,000.

After an initial chaotic reaction which resulted in tens of thousands of people moving from Greece through the Western Balkans and northwards, and finding themselves blocked at various borders, a more coordinated European response is beginning to take shape.

UNHCR launched an emergency response to support and complement European efforts. Over 600 emergency staff and resources were deployed to 20 different locations, providing life-saving assistance and protection, and advocating for human rights and access to asylum - particularly for refugees with specific needs, such as unaccompanied children and women-headed households.

Much more needs to be done, however, to reinforce the required reception capacity at the points of entry, to allow for the humane and effective accommodation, assistance, registration and screening of people arriving every day - to identify those who are in need of protection, those that should be relocated to other countries within the European Union, and those who do not qualify for refugee protection and for whom effective and dignified return mechanisms have to be put in place.

At the same time, UNHCR continues to call for safe, regular ways for refugees to find safety through more resettlement and humanitarian admission programmes, more flexible visa arrangements, more private sponsorship programmes and other possibilities.

Link to Media Page.

By Hereward Holland, Lesvos, Greece

Verzoekende partij kan zich dus moeilijk inbeelden dat de garantie die er op 9 november 2015 (RvY nr. 156.249) niet was er thans wel zou zijn.

Het laatste AIDA-rapport is bovendien helemaal niet zo positief als de verwerende partij wil laten uitschijnen.

Cf. AIDA rapport, p. 34:

2.5. Legal assistance

Indicators: Regular Procedure: Legal Assistance

1. Do asylum seekers have access to free legal assistance at first instance in practice?

Yes ☐

With difficulty ☐ ☐ No

Does free legal assistance cover; ☐ Representation in interview

Legal advice

2, Do asylum seekers have access to free legal assistance on appeal against a

negative decision in practice? ☐ Yes ☐ C3 With difficulty ☐ No »:• Does free legal assistance cover ☐ Representation in courts

El Legal advice

Er is dus slechts (gratis) bijstand van een advocaat mogelijk, wanneer de asielzoeker geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en dan nog is dit absoluut niet evident.

Dit maakt bovendien een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR uit.

Cf. <http://www.Droasvl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to

basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum procedure to ensure the effectiveness of the protection system.¹¹

Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.

III. 8. Ook de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang van tot NGO's is ten eerste gelimiteerd.

Cf. p. 44 AIDA-rapport:

C, Information for asylum seekers and access to NGOs and UNHCR Indicators: information and Access to NGOs and UNHCR

A. Is sufficient information provided to asylum seekers on the procedures, their rights and obligations in practice? ☐ Yes ☒ Yes EJ With difficulty ☐ No

Is tailored 'Information provided to unaccompanied children? ☐ Yes ☐ No Do asylum seekers located at the border have effective access to NGOs and UNHCR if they wish so in practice? ☐ Yes ☒ Yes IE3 With difficulty ☐ No

Do asylum seekers in detention centres have effective access to NGOs and UNHCR if they wish so in practice? ☐ Yes ☒ Yes E3 With difficulty ☐ No

4. Do asylum seekers accommodated in remote locations on the territory

(excluding borders) have effective access to NGOs and UNHCR if they wish so in practice?

☐ Yes ☐ No With difficulty ☒ No

« "CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance.²⁵⁵ Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.²⁵⁶ Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed.²⁵⁷ As mentioned above, LD 142/2015 provides for a monitoring system in reception centres by the Préfecture through the social services of Municipalities.²⁵⁸" (AIDA Rapport, p. 65)

"In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Préfecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities)." (AIDA Rapport, p. 65)

"As acknowledged by the extraordinary Commission for the protection and promotion of human rights of the Senate, "in Italy from 2011 a progressive deterioration of the accommodation standards for asylum seekers has been registered, which has worsened since 2012 and 2013".²⁸⁹ The Commission highlighted the need to enlarge the number of available places within the

SPRAR system and pointed, inter alia, to the lack of integration measures for beneficiaries of international protection. These problems have partially been addressed by the Government through the enlargement of the national - reception system as well as through the establishment of a National Plan for Integration. Nevertheless, in the November 2014 case of *Tarakhel v Switzerland*,²⁹⁰ the applicants complained against the housing conditions in the centre where they

lived, defined as extremely poor, in particular due to the lack of hygienic and health services. The Court held that:

"[I]n view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in *M.S.S.*, the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded."²⁹¹

With regard to the difficulties inherent in the reception of Dublin cases, specific ERF-funded projects have been established. The Italian authorities should indicate the reception project from the moment they take charge of the person concerned. This practice was already developing before the judgment in Tarakhel." (AIDA Rapport, p. 70)

Er is sprake van systematische overbevolking:

"As of the end of June 2015, CARA hosted approximately 10,000 asylum seekers. The situation of some CARAs is particularly critical because of overcrowding. This is the case of: the CARA of Bari, which can accommodate a maximum of 1,216 persons, but hosted 1,440 asylum seekers; the CARA of Catania Mineo, with a maximum capacity of 3,000 persons, but hosted 3,422 asylum seekers; the CARA of Lampedusa, with a maximum capacity of 138, which hosted 252 asylum seekers (AIDA Rapport, p. 67)"

Dat 2016 een rekordjaar is wat betreft het aantal asielzoekers die in Italië aankwamen, zodat de situatie aldaar ook als ongewijzigd, zoiets veranderd dient te worden aanzien :

2016 sets new record for asylum seekers reaching Italy by boat Central Mediterranean is once again the main migrant route into Europe, partly due to the chaos of civil war in Libya

A wooden boat carrying refugees and migrants near the Sicilian shore in November. Photograph: Dan Kitwood/Getty

View more sharing options This article is 2 months old

Shares 241

Patrick Kinslev Migration correspondent

Monday 28 November 2016 12:27 GMT Last modified on Friday 13 January 2017 14:57 GMT

More asylum seekers have now reached Italy by boat in 2016 than in any previous year on record.

Nearly 171,000 people have arrived in Italy from north Africa since the start of the year, according to statistics compiled by the UN refugee agency and the Italian government. As of Monday, the total had surpassed the previous record of 170,000, set in 2014.

Migration flows in the eastern Mediterranean between Turkey and Greece have been drastically reduced after improvements in Turkish policing, increased threats of deportation from Greece, and the closure of a humanitarian corridor between Greece and Germany.

But Europe's deterrent strategy has failed to cut migration in the central Mediterranean between Libya and Italy, with the Italian route once again becoming the main migrant gateway into Europe.

European navies, including Britain's, have focused on a military-style response, sending frigates to arrest smugglers in international waters.

'They were psychopaths': how chaos in Libya fuels the migration crisis ::R^ai-iliöre::

Libyan smugglers have responded by sending passengers on board inflatable dinghies that are piloted by migrants themselves, reducing smugglers' exposure to arrest and allowing their business to continue as normal.

The Libyan civil war has weakened the country's law enforcement agencies, some of whom are complicit in the smuggling, leaving European governments without viable Libyan partners in their fight against migration.

The chaos there also gives migrants more incentive to leave for Europe; in previous years they could more easily find work and stability in Libya.

Pressure on transit countries in the Sahara desert, through which many African migrants pass before reaching Libya, has had no effect. Flows through Niger, the country to Libya's south, increased in 2016, despite Niger introducing new anti-smuggling laws at the request of the EU.

Displacement in north-east Nigeria, where 1.4 million people have been forced to flee Boko Haram, may contribute to sustained levels of migration towards Europe in the future.

The numbers coming to Europe are nevertheless insignificant compared with flows within Africa itself. Just 3.3% of the world's displaced Africans have reached Europe. More than 93% remain within their home continent.

The majority of migrants bound for Italy are fleeing poverty, wars and dictatorships in Nigeria, Eritrea, Sudan and the Gambia. Syrians no longer use the Libyan route.

The breakdown of law and order has significantly worsened living conditions for foreign workers in Libya since 2011. Many report conditions tantamount to slave labour, while hundreds have been kidnapped for ransom, and sometimes tortured.

A recent survey of new arrivals in Italy by the International Organisation for Migration found that 70% of respondents had been exploited to some degree during their journey to Europe.

Other recent IOM research shows that the majority had not intended to travel to Europe when leaving home, but had been forced to change their destinations due to extenuating circumstances such as the Libyan civil war.

<https://www.theguardian.com/world/2016/nov/28/2C>i6-sets-new-record-for-asyhim-seekers-reaching-italy-by-boat>

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing alle verantwoordelijkheid voor het niet indienen van een asielaanvraag bij verzoekende partij legt en deze passages in het AIDA-rapport aan zich voorbij laat gaan.

III.9. Het recentste AIDA-rapport, dat thans ook als verouderd dient te worden aanzien daar het reeds één jaar oud is en dat intussen de toestroom vluchtelingen nog verhoogd is in 2016, somt op p. 71-73 bovendien een aantal centra die geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen.

'Concerns have also been raised about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. With regard to CARA, by virtue of the "Capitolato" (standardised agreement between the Ministry of Interior and the managing entity), "the entity running the centre shall guarantee the employment of competent and trained personnel, whose professional profile is adequate to their tasks to be carried out."304 However, this agreement does not explicitly provide a duty for the managing entity to organise

trainings and refreshing

courses for its personnel. In practice, in CARA no compulsory and regular training courses are organised.

With regard to the CPSA in Lampedusa, on 9 June 2015, the National and Regional MPs of the Movimento Cinque Stelle (M5S), an Italian political movement, visited this centre and denounced the inhumane conditions of migrants hosted there. The centre was overcrowded, considering that the structure should accommodate 381 people, whereas there were 800 migrants who were compelled to sleep with mattresses on the ground.305

On 17 November 2015, Doctors without borders (MSF) presented a Report on the reception conditions in the CPSA in Pozzallo, Sicily (future "Hotspot") to the Commission of Inquiry on the reception, identification and detention of migrants.306 According to this Report, overcrowding causes a number of problems related to promiscuity of guests and the lack of specific safeguards for vulnerable people accommodated in the structure. The centre lacks of regular maintenance; in fact, there are infiltration of water and mould and dampness on the walls which make the structure unhealthy. There have been the infestations of cockroach which have caused the transmission of diseases. MSF has repeatedly highlighted the malfunctioning of sanitation services and the lack of doors (interior and external) in the

restrooms without, therefore, ensuring the human dignity. As reported by MSF in the reception centre there are a number of cases of scabies. The risk of infection is particularly high because of the overcrowding and to the fact that the hygiene kits are not always provided. MSF has also underlined that in the structure there is the fire suppression system but it doesn't work because it is not properly maintained. The managing body should provide calling cards to the guests but, as highlighted by MSF,

there are many problems related to the actual use of the telephone. The MSF personnel have also underlined the lack of legal services within the centre.307' Het feit dat de Italiaanse instanties zich in het algemeen niet onverschillig opstellen, zoals de bestreden beslissing motiveert, is dan ook niet pertinent wanneer men in de praktijk wandelen gestuurd wordt en op straat moet slapen. Het gaat immers over de vraag of de Italiaanse instanties verzoekende partij een

asielprocedure conform de Europeesrechtelijke standaarden kunnen en zullen aanbieden, los van het feit of dit hen onverschillig laat of niet.

Men kan er immers van uitgaan dat geen enkel redelijk persoon, wat verder zijn overtuiging moge zijn, onberoerd blijft bij het feit dat iemand op straat moet slapen, a fortiori een minderjarige!

Het AID A-rapport stelt bovendien letterlijk (p. 40): "The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system (...)"

111.10. Bovendien is het AID A-rapport niet het enige rapport dat zich kritisch uitlaat over de opvangcondities in Italiaanse asielcentra.

Cf. "How to Fix Italy's Migrant Reception Centers"

(<https://www.ODensocietvfoundations.org/voices/how-fix-italvs-migrant-reception-centers>):

"While carrying out its activities, the MEDU team—made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator—observed significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model. The center at Mineo is overcrowded (it hosts between 3,200 and 4,000 persons against a maximum capacity of 2,000) and remotely located. There are waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection, rather than the 35 days mandated by law. Asylum

seekers are not enrolled with the National Health Service (in contrast to Italian norms), nor supplied access to psychological or legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence are the norm.

All of these conditions have a deleterious effect on the wellbeing of the migrants. Amid such conditions, the relationship that develops between facility employees and the migrants hosted there is severely imbalanced. Asylum seekers are forced into passive, dependent roles, and the CARA's size makes it difficult to identify and care for people with mental disorders and trauma. These types of guests, who make up a large portion of the CARA's population, require an approach centered on the individual asylum seeker and his or her personal needs."

Cf. "CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity" (doctors for human rights - Italy)

(<http://www.mediciperidmttiumani.org/en/cara-of-mineo-reception-model-incompatible-with-personal-dignity/>):

"Since November 2014, a MEDU team has been operative inside the CARA of Mineo every week, collecting testimonies and providing medical and psychiatric assistance to asylum seekers who are victims of torture and inhuman and degrading treatments. This presence is part of the project "ON.TO: Stop the torture of refugees along the migratory route from Sub-Saharan countries to North Africa." While carrying out its activities, the MEDU team - made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator - has observed many significant problems which, in the majority of cases, are

intrinsic to this reception model based on a macro-structure hosting from 3,200 to 4,000 people.

Overcrowding. Remoteness of the center with respect to the surrounding area. Waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection (compared with 35 days provided for by law). Failure to enroll asylum seekers to the National Health Service (in contrast to applicable norms). Failure to supply access to psychological and legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence, which are difficult to manage and control, as also stated by the Police Forces. These are some of the most serious problems detected by MEDU in the CARA of Mineo and illustrated and presented to the Parliamentary Commission. "

111.11. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU- Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU- handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uw Raad was hieromtrent reeds herhaaldelijk zeer duidelijk (dd. 22 juni 2015 in UDN-arrest nr. 148 253, dd. 23 september 2015 in annulatiearrest 153 160, RvV arrest 147 792, dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580 en RvV arrest

156 249 dd. 9 november 2015, RvV-arrest 158146 dd. 10 december 2015).

De raad was van oordeel dat er niet zonder meer kan worden uitgegaan dat de verzoeker, gelet op het gebrek aan opvangcapaciteiten en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet

voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt

om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, was Uw Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Quod in casu.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

111.12. Zeer opvallend bij dit alles, is dat het relaas van verzoekende partij en haar bewijzen, volledig terzijde worden geschoven.

Hoewel het helaas heel kort relaas van verzoekende partij volkomen overeenstemt met de voorgelegde informatie.

Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden.

Dat het OS AR onderzoek dat voorgelegd wordt als stuk 3, eveneens op de tekortkomingen van de Italiaanse staat wijst, maar ook duidelijk een onderscheid maakt tussen de mogelijke verschillen aan behandeling, naargelang de plaats waar de verzoekende partij als Dublinner landt, en naargelang het type Dublinner dat het betreft.

De beslissing zegt reeds met geen woord waar en hoe verzoekende partij naar Italië zal worden teruggestuurd en uiteraard blijkt evenmin met zekerheid in welke hoedanigheid verzoekende partij zal worden ontvangen, vermits de verantwoordelijkheid van Italië uit een tacit agreement wordt afgeleid."

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het ‘verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III-Verordening bepaalt voorts het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielpcedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

De verzoekende partij betoogt dat zij in Italië gevaar zal lopen om meerdere redenen, dat zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal kunnen worden behandeld en stelt dat zij uit haar ervaring hiervan zeker is vermits zij in Italië heeft kunnen verblijven zonder dat haar asielaanvraag werkelijk werd opgestart. De verzoekende partij licht toe dat zij enkel geregistreerd werd toen haar vingerafdrukken werden genomen en dat zij niet geïnformeerd werd omtrent de gevolgen van het nemen van vingerafdrukken, noch omtrent het verdere verloop van de procedure. Zij stelt volledig verrast te zijn dat de Italiaanse autoriteiten haar als illegaal registreerden daar waar zij uiteraard van plan was asiel aan te vragen. De verzoekende partij betoogt dat de beslissing enkel de datum vermeldt waarop de vingerafdrukken werden genomen en niet eens de code die aan deze vingerafdrukken verbonden werden. Er is geen aanwijzing of de verzoekende partij in Italië nu als asielzoeker of als illegaal geregistreerd werd. De verzoekende partij verklaart geen weet te hebben van een procedure die al dan niet op 13 april 2016 zou zijn opgestart in Italië ondanks het feit dat zij uit zee werd gevisst door de Italiaanse autoriteiten. Dit vormt volgens haar het bewijs dat zij geen informatie kreeg, geen bijstand van een tolk of advocaat vermits zijzelf tot het besluit was gekomen dat zij als asielzoeker was geregistreerd, zonder echter dat deze procedure ooit opgestart werd.

De verzoekende partij stelt verder dat zij op de dag van haar registratie in Italië nog minderjarig was. Zij stelt dat zij met andere minderjarigen in een depot verbleef waarvan de levensomstandigheden niet te beschrijven zijn wat de overbevolking, de voeding en de sanitaire toestand betreft. Dit leidde ertoe dat de verzoekende partij zich als meerderjarige aanmeldde met de hoop om die plaats te kunnen verlaten, hetgeen ook gelukt is. Na haar overplaatsing werd zij aan haar lot overgelaten, haar asielaanvraag werd niet geregistreerd en zij sliep vaak buiten ten gevolge van de overbevolking.

De verzoekende partij meent tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als meerderjarige en 'Dubliner' zal worden beschouwd, dat zij reeds een slechte ervaring gekend heeft in een depot te moeten leven waar asielzoekers letterlijk opgestapeld worden als vee, zonder voldoende eten, met een minimale hygiëne en zonder enige begeleiding of informatie.

Dienaangaande wijst de Raad op de volgende motieven in de bestreden akte:

"In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 13.04.2016 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. De betrokkene gaf aan dat hij ongeveer 1 week in een opvangcentrum nabij de zee verbleef en vervolgens 10 dagen in een ander opvangcentrum op een voor hem onbekende plaats om daarna via enkele voor hem onbekende landen naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 09.09.2016 een asielaanvraag in.

[...]

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij van het land houdt en er rust hoopt te vinden. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat hij van België houdt en er wil blijven. Hij gaf aan niet te weten waarom hij zou terugkeren als hij in België is en bovendien niet te weten hoe hij naar daar zou gaan. Hij gaf evenwel aan naar Italië te zullen vertrekken indien dat moet.

[...]

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt, kunnen uit de bovenstaande motieven wel degelijk duidelijk de gegevens blijken waaruit wordt afgeleid dat de verzoekende partij in Italië geen procedure inzake internationale bescherming opstartte. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst met name naar verzoekers eigen verklaringen tijdens haar gehoor op 21 oktober 2016 alsook naar de resultaten van het vingerafdrukkenonderzoek. Het verhoorverslag alsook het bedoelde vingerafdrukkenonderzoek zijn toegevoegd aan het administratief dossier. Wanneer de informatie, waarnaar wordt verwezen, is opgenomen in het administratief dossier, *quod in casu*, dan volstaat het in het kort het voorwerp en de bevindingen van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is dit *in extenso* over te nemen of in bijlage te voegen (RvS 25 juni 2015, nr. 11.364 (c)). De gemachtigde van de staatssecretaris vermocht dan ook te verwijzen naar de relevante inhoud van de hiervoor vermelde stukken. De vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris vinden bovendien ook steun in de voornoemde stukken. Uit het verhoorverslag van 21 oktober 2016 blijkt immers dat de verzoekende partij verscheidene malen uitdrukkelijk verklaarde dat zij in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend en dat zij enkel in België asiel aanvroeg (verhoorverslag, antwoorden op de vragen 22, 24, 25 en 37). Zoals de verzoekende partij in haar middel ook aangeeft, werd de overname door de Belgische autoriteiten aangevraagd op grond van artikel 13.1 van de Dublin-III-verordening, artikel dat van toepassing is op een geval van illegale grensoverschrijding en niet op grond van een al dan niet ingediende asielaanvraag. Het gegeven dat de verzoekende partij geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië wordt voorts ondersteund door het vingerafdrukkenonderzoek waarvan de nota 'HIT EURODAC' van 9 september 2016 zich in het administratief dossier bevindt. Uit dit stuk blijkt dat de code "IT2(...)" wordt vermeld bij het onderzoek van de vingerafdrukken. Er wordt tevens uitdrukkelijk gesteld "*Vingerafdrukken genomen in Italië te POZZALLO op 13.05.2016.*" Het gebruik van de code "IT2" wijst er op dat geen asielaanvraag werd ingediend, bij het registreren van een asielaanvraag in Italië wordt immers de code "IT1" gebruikt. Artikel 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin bepaalt dienaangaande het volgende:

"3. Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodacverordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodacverordening.

Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met „1”, van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met „2” en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met „3”. De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt."

Gelet op verzoekers uitdrukkelijke verklaringen dat zij in Italië geen asielaanvraag indiende, kan zij thans ook niet dienstig voorhouden dat zij "verras" was dat zij niet als asielzoeker werd geregistreerd, zonder dat echter de procedure ooit opgestart werd.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in Italië geen informatie kreeg en geen bijstand van een advocaat of van een tolk, merkt de Raad vooreerst op dat hiervan geen enkel begin van bewijs wordt bijgebracht. De verzoekende partij verliest bovendien uit het oog dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft benadrukt dat de verzoekende partij in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend, vaststelling die strookt met de stukken van het administratief dossier en die door de verzoekende partij geenszins concreet wordt weerlegd, zodat het de Italiaanse autoriteiten niet kwalijk kan worden genomen dat het niet voorzag in de daarbij horende opvang, zorg en bijstand. Ook haar argumentatie dat zij in Italië in een depot heeft moeten leven waar asielzoekers letterlijk opgestapeld werden als vee, zonder voldoende eten en met een minimale hygiëne, wordt met geen enkel concreet element ondersteund.

Waar de verzoekende partij het heeft over haar minderjarigheid, wijst de Raad erop dat de verwerende partij een medische onderzoek heeft laten uitvoeren om na te gaan of de verzoekende partij al dan niet jonger was dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de verzoekende partij op 13 september 2016 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De geboortedatum van de verzoekende partij werd dienovereenkomstig door de Belgische autoriteiten aangepast naar 7 augustus 1996 en de plaatsing onder hoede door de Dienst Voogdij verviel van rechtswege. Hieruit blijkt

ook dat op het ogenblik dat de verzoekende partij Italië is binnengekomen en haar vingerafdrukken werden genomen zij reeds meerderjarig was. De verzoekende partij toont niet aan dat ze tegen deze beslissing beroep aangetekend heeft bij de Raad van State.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier er op wijzen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoeker. De verzoeker toont niet concreet aan en het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoeker bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij poogt voorts aan de hand van een aantal internationale rapporten systematische fouten in de Italiaanse asielprocedure en asielopvang aan te tonen.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties dient te geven omtrent de specifieke opvangvoorzieningen, voornamelijk wanneer aangegeven wordt dat de asielaanvrager dit reeds persoonlijk heeft moeten ervaren. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing zeer vaag stelt dat de betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten, zonder meer, dat de gemachtigde van de staatssecretaris ervan uitgaat dat zij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn voor opvang, daar waar echter blijkt dat de verzoekende partij, hoewel zij nu als meerderjarige beschouwd wordt, toch vrij jong en onervaren is. De verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad waaruit zou blijken dat 'het zich aanbieden bij de grenspolitie' geen enkele garantie biedt op opvang. De verzoekende partij meent dat het de schaarste voorbij is dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat zij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform Europeesrechtelijke standaarden en dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand op de hoogte zullen worden gesteld van de overdracht, zonder kennelijk bij de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd te hebben naar garanties voor opvang en mogelijkheden om asiel aan te vragen.

De gemachtigde van de staatssecretaris erkent volgens de verzoekende partij dat er tekortkomingen zijn aan de Italiaanse asielprocedure, doch gaat ervan uit dat er wel opvang zal voorzien worden. Zij stelt dat benadrukt wordt dat elf opvangstructuren in het leven werden geroepen voor de opvang van Dublinterugkeerders, die op korte of middellange termijn wel 443 Dublinterugkeerders kunnen opvangen, dat pagina 37 van het AIDA-rapport vermeldt dat de top 3 van landen die aan Italië terugname van asielzoekers vroegen in de periode januari-juni 2015 dit in totaal voor maar liefst 14.019 personen deden, wetende dat dit slechts om drie landen gaat en het er in werkelijkheid nog veel meer zijn, niet valt in te zien hoe de opvangcapaciteit voldoende zou kunnen zijn.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat de verwerende partij zich baseert op het laatste AIDA-rapport, *update* van december 2015, om te stellen dat de inspanningen van de Italiaanse autoriteiten vruchten afwerpen, dat de Italiaanse autoriteiten, als reactie op de instroom van immigranten, zich zouden blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten, dat dit tegen begin 2016 32.000 personen zou kunnen herbergen, maar men zich enkel kan afvragen waarom dan in mei 2016 de verweerder nog steeds niet in staat is dit te bewijzen. Zij vervolgt dat volgens de verwerende partij het Italiaanse opvangnetwerk in september 2015 een totale capaciteit van 98.314 plaatsen zou gehad hebben, dat nochtans de actuele situatie leert dat in september 2015 130.000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust, dat alleen al in de maand januari 67.400 mensen de oversteek van Turkije naar de Griekse eilanden maakten, dat het feit dat de massale instroom van vluchtelingen nog lang niet voorbij is, buiten kijf staat, dat de vluchtelingen zullen blijven toestromen, dat zelfs met de buitengewone inspanningen van de Italiaanse asielinstanties niet ernstig kan voorgehouden worden dat verzoeker een garantie heeft op opvang, dat zij zich dan ook ernstige vragen stelt bij de garantie van de verwerende partij met betrekking tot opvang.

De verzoekende partij verwijst naar enkele arresten van de Raad waarin de overdracht naar Italië geschorst of vernietigd werd en stelt dat ook Duitse rechtspraak oordeelt dat er geen garanties zijn dat in Italië opvang conform de menselijke waardigheid wordt geboden. Voorts citeert de verzoekende partij een artikel van het UNHCR van 4 januari 2016 over de vluchtelingen die via de zee in 2015 Europa bereikten.

De verzoekende partij vervolgt dat het AIDA-rapport helemaal niet zo positief is als de verwerende partij wil laten uitschijnen. Na het citeren van een paragraaf van het voormelde rapport, stelt de verzoekende

partij dat er dus slechts gratis bijstand van een advocaat mogelijk is, wanneer de asielzoeker geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en dan nog niet absoluut evident is, dat dit bovendien een flagrante schending uitmaakt van de aanbevelingen van het UNHCR, waarna hij deze citeert met betrekking tot *'information and legal advice'*, dat ook de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang tot NGO's ten zeerste gelimiteerd is. De verzoekende partij wijst er op dat er sprake is van systematische overbevolking, onder verwijzing naar het AIDA-rapport, en stelt dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing alle verantwoordelijkheid voor het niet indienen van een asielaanvraag bij de verzoekende partij legt en deze passages in het AIDA-rapport aan zich laat voorbijgaan. De verzoekende partij vervolgt dat het recentste AIDA-rapport bovendien een aantal centra opsomt die geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen. De verzoekende partij betoogt dat het feit dat de Italiaanse instanties zich in het algemeen niet onverschillig opstellen, zoals de bestreden beslissing motiveert, dan ook niet pertinent is wanneer men in de praktijk wandelen wordt gestuurd en op straat moet slapen, dat het immers gaat over de vraag of de Italiaanse autoriteiten hem een asielprocedure conform de Europeesrechtelijke standaarden kunnen en zullen aanbieden, los van het feit of dit hen onverschillig laat of niet.

Voorts wijst de verzoekende partij er nog op dat het AIDA-rapport letterlijk stelt dat het grootste probleem voor Dublinterugkeerders naar Italië betrekking heeft op het opvangsysteem, dat bovendien het AIDA-rapport niet het enige rapport is dat zich kritisch uitlaat over de opvangcondities in Italiaanse asielcentra, waarbij hij verwijst naar een artikel *"How to Fix Italy's Migration Reception Centers"* en naar een artikel *"CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity"*.

Concluderend stelt de verzoekende partij dat het voor zich spreekt dat dergelijke wantoestanden – slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden – waar hij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. De verzoeker stelt dat het voor zich spreekt dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest vormt, dat de Raad hieromtrent reeds herhaaldelijk zeer duidelijk was, dat de Raad van oordeel was dat er niet zonder meer van uitgegaan kan worden dat verzoeker, gelet op het gebrek aan opvangcapaciteit en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen, dat mede gelet op het volledige en rigoureuze onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat zij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, de Raad van oordeel was dat het gevoerde onderzoek niet volstond, zoals *in casu*. De verzoekende partij argumenteert dat als de verwerende partij haar naar een land als Italië uitwijst, zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid ontloopt maar zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk stelt voor het onderwerpen van de verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij wel lijkt te erkennen dat er in Italië problemen zijn en dus niet onkundig lijkt te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure, dat zij immers zelf talloze rapporten citeert die deze problematiek aankaart, dat zij het anderzijds aandurft om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië, dat het bij dit alles zeer opvallend is dat het relaas van de verzoeker en zijn bewijzen terzijde worden geschoven, dat hoewel het relaas kort was, het volledig overeenstemt met de voorgelegde informatie en dat dergelijke houding geenszins strookt met het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 van het EVRM voorschrijft.

De Raad wijst er dienaangaande vooreerst op dat het de verzoekende partij in eerste instantie toekomt om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Betreffende het feit dat de verzoekende partij verklaart in haar verzoekschrift dat: *"reeds de slechte ervaring gekend in een depot te moeten leven waar asielzoekers letterlijk opgestapeld werden als vee, zonder voldoende eten, met een minimale hygiëne (...) "*, dient er in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de verklaringen van de verzoekende partij die op illegale wijze Italië is binnengekomen, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Italië een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu zij thans in andere omstandigheden, met name als asielzoeker en Dublinterugkeerder, Italië zal binnenkomen. In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de verzoeker. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij, voorafgaand aan haar komst naar België, in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend. De behandelingen die de verzoekende partij thans beweert te hebben ondergaan gedurende haar (louter

onregelmatige) verblijf in Italië, voor zover deze loutere beweringen al kunnen worden aangenomen *quod non*, zijn dan ook niet indicatief voor een falende asielopvang of asielprocedure in Italië. Bij de thans betwiste Dublinoverdracht komt de verzoekende partij in geheel andere omstandigheden in Italië aan, met name als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder en de verzoekende partij brengt geen enkel concreet element bij waaruit kan blijken dat de Italiaanse overheden Dublinterugkeerders na hun overdracht op dezelfde wijze zouden behandelen als personen die geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Het verdere betoog van de verzoekende partij komt erop neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de asielprocedure en in de opvang en behandeling van asielzoekers, gelinkt aan de massale toestroom van asielzoekers. De verzoekende partij argumenteert desbetreffend tevens dat de verwerende partij bij de Dublinoverdracht geen garanties geeft op opvang in Italië en dat hij in dit kader geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing gesteld:

"Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublinterugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

[...]

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag

van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

[...]

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”

De verzoekende partij verwijst naar de UNHCR-guidelines en het rapport van de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd) op de pagina’s 34 en 44 en leidt hieruit af dat Italië inzake de asielprocedure tekortkomingen kent op het vlak van het bemoeilijken van gratis rechtsbijstand, informatie en toegang tot NGO’s.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat de UNHCR-guidelines, ook al genieten deze een sterk aanzien, geen afdwingbare kracht hebben en dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. Tevens wordt herhaald dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (AIDA-rapport, p. 31).

De Raad herinnert er bovendien nogmaals aan dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* heeft gesteld dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere eventuele niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85, door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Naar analogie kan bijgevolg ook gezegd worden dat een eventuele theoretische tekortkoming inzake de juridische bijstand, zoals bepaald in artikel 27 van de Dublin-III-verordening, op zich alleen niet volstaat om de toepassing van de Dublin-III-verordening naast zich neer te leggen.

Tot slot dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij met de loutere verwijzing naar enkele passages uit het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aantoont dat het voor haar, als Dublinterugkeerder die, gelet op de duidelijke en uitvoerige motieven van de bestreden beslissing, er onmiskenbaar van op de hoogte is dat hij bij zijn aankomst in Italië een asielaanvraag kan indienen, onmogelijk zal zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat de punctuele tekortkomingen inzake niet-materiële ondersteuning bij het doorlopen van de asielprocedure in Italië (kosteloze rechtsbijstand door een advocaat is niet altijd mogelijk en soms moeilijk en de toegang tot informatie en NGO’s is soms gelimiteerd) dermate ernstig zijn dat zij oplopen tot daadwerkelijke “systeemfouten” die maken dat de overdracht strijdig zou zijn met de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

De bestreden beslissing bevat inzake de asielopvang in Italië de volgende motieven:

“Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere

lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene last te hebben van zijn rug, maar geen medicatie te nemen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44,

46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland)*. Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10)* herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S. (§35)*.

Het EHRM stelde in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake is in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren man zonder kinderen wiens partner in Guinee verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde enkel last te hebben van zijn rug en verder geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

[...]

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de

aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("*The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country*", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "*L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "*Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries*", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "*Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy*", juli 2013; "*Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "*Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap*", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de overdracht van de verzoekende partij aan de Italiaanse autoriteiten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, erop wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. De Raad merkt dienaangaande op dat het EHRM zich inderdaad reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers naar Italië in het kader van de Dublin-Verordeningen. Naast het arrest *Tarakhel*, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken *Hussein Dirshi en anderen t. Nederland en Italië* (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; *Halimi t. Oostenrijk en Italië* (beslissing), nr. 53852/11, §§ 1-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; *Abubeker t. Oostenrijk en Italië* (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; *Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk* (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en *Mohammed Hussein t. Nederland en Italië* (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest *Tarakhel* sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak *A.M.E. tegen Nederland*, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. Eind 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, *A.S. v. Zwitserland*, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, *A.M. v. Zwitserland*; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, *A.T.H. v. Nederland*) en dit standpunt werd ook in 2016 aangehouden (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een

grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij steunt haar overdrachtsbesluit in grote mate op het "*Asylum Information Database - National Country Report - Italy*", *up-to-date* tot december 2015. Verder wordt onder meer nog verwezen naar de volgende rapporten:

- "*Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*", ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- "*Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap*" van 1 oktober 2015;
- "*Schweizerische Flüchtlingshilfe*" -*Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*", Bern, augustus 2016,;
- Chope Christopher M., "*Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes*", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 9 juni 2014;
- Amnesty International "*Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights*" van 2016.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en Dublinterugkeerders belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublinterugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt onder meer verwezen naar het AIDA-rapport (*update* december 2015) om aan te geven op welke wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië concreet geregeld is. Tevens wordt vermeld dat uit ditzelfde rapport blijkt dat de bijkomende tijdelijke opvangcapaciteit, opgericht met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen specifiek voor Dublinterugkeerders, sinds juni 2015 niet meer operationeel is, maar dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie: "*Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake*". Tevens wordt verwezen naar het document "*Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap, Brussel, 01.10.2015*", dat handelt over de opvangcapaciteit in Italië en zich in het administratief dossier bevindt.

Uit de bestreden beslissing blijkt onmiskenbaar dat de gemachtigde van de staatssecretaris is overgegaan tot een grondige analyse van recente, toonaangevend rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Italië.

Met de enkele stelling dat, door de massale instroom van vluchtelingen, er geen opvang gegarandeerd is in Italië, weerlegt de verzoeker de uitgebreide en concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij betwist voorts dat de opvang in Italië voor Dublinterugkeerders, waarbij gewezen wordt op de opvangmogelijkheden van 443 Dublinterugkeerders, voldoende lijkt, daar pagina 37 van het AIDA-rapport vermeldt dat de top 3 van landen die aan Italië terugname van asielzoekers vroegen in de periode januari-juni 2015 dit in totaal voor maar liefst 14.019 personen deden. Zij stelt dat, wetende dat dit slechts om drie landen gaat en het in werkelijkheid nog om veel meer personen gaat, niet valt in te zien hoe de opvangcapaciteit voldoende zou kunnen zijn. Met dit betoog gaat de verzoekende partij evenwel voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven. In de bestreden beslissing wordt immers, op onderbouwde wijze, meegegeven dat Dublinterugkeerders intussen opgevangen worden in het reguliere opvangnetwerk. Bijkomend wenst de Raad er nog op te wijzen dat de cijfers die de verzoekende partij weergeeft, met name 14.019 personen, zoals terug te vinden op pagina 37 van het AIDA-rapport, de inkomende verzoeken tot overname en terugname betreffen van alle lidstaten samen, en aldus niet, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk weergeeft, de inkomende verzoeken van de top 3 lidstaten alleen. Bovendien betreft het cijfer het aantal inkomende

verzoeken en geenszins het daadwerkelijk aantal binnenkomende overnames of terugnames, waarvoor blijkens het voornoemde AIDA-rapport geen cijfers beschikbaar zijn voor 2015. Daarentegen wordt voor 2014 in het AIDA-rapport aangegeven dat er van de 28.904 binnenkomende verzoeken slechts 1.918 effectieve binnenkomende overnames of terugnames waren.

Betreffende het reguliere opvangnetwerk betoogt de verzoekende partij dat de verweerder zich baseert op het laatste AIDA-rapport, *update* van december 2015, om te stellen dat de inspanningen van de Italiaanse autoriteiten vruchten afwerpen, dat de Italiaanse autoriteiten, als reactie op de instroom van immigranten, zich zouden blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten, dat dit tegen begin 2016 32.000 personen zou kunnen herbergen, doch men zich enkel kan afvragen waarom dan in mei 2016 de verwerende partij nog steeds niet in staat is dit te bewijzen. Dergelijk betoog, waarbij de verzoekende partij ook niet aantoont dat deze inspanningen niet zouden geleverd zijn, doet geen afbreuk aan het motief dat het Italiaanse opvangnetwerk in september 2015 reeds een totale capaciteit had van 98.314 plaatsen. Waar de verzoekende partij verder betoogt dat de actuele situatie nochtans leert dat in september 2015 130.000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust, stelt de Raad vast dat uit de door de verzoekende partij aangehaalde bron niet blijkt dat in september 2015 129.000 mensen de Italiaanse kust bereikten, doch wel in de eerste negen maanden van 2015. Hierbij dient opgemerkt te worden dat niet vaststaat dat alle 129.000 mensen die de eerste negen maanden van 2015 de Italiaanse kust bereikten, ook effectief een asielaanvraag hebben ingediend of opvang nodig hadden. Voorts dient opgemerkt te worden dat de mensen niet allen tegelijk aankwamen, maar aldus over een periode van 9 maanden, zodat hiermee geenszins aangetoond wordt dat de opvangcapaciteit in Italië onvoldoende zou zijn. In zoverre de verzoekende partij cijfers weergeeft van het aantal mensen die de oversteek van Turkije naar de Griekse eilanden maakte, maakt zij niet aannemelijk op welke wijze deze cijfergegevens zouden dienen aan te tonen dat het opvangnetwerk in Italië geen voldoende capaciteit heeft om asielzoekers opvang te verlenen.

Met betrekking tot het door de verzoekende partij gehanteerde internetberichten *“How to Fix Italy's Migrant Reception Centers”* en *“CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity”*, dient te worden opgemerkt dat deze berichten betrekking hebben op een specifiek CARA-centrum gelegen te Mineo (Sicilië), terwijl het op zicht van de stukken van het administratief dossier geenszins vaststaat dat de verzoekende partij na haar overdracht aan dit specifieke CARA-centrum zou worden toegewezen. De verzoekende partij verzuimt voorts een bruikbare link te vermelden die naar de desbetreffende berichten kan leiden. De Raad kan dan ook niet nagaan of de verzoekende partij correct citeert. Bovendien blijkt uit de citaten, die de verzoekende partij naar voren brengt, dat de informatie dateert van november 2014. De toestand in het opvangcentrum te Mineo eind 2014 is niet langer als relevant te beschouwen, aangezien uit de overige rapporten die aan het administratief dossier zijn toegevoegd en waarop de verweerder zich steunt bij het treffen van de bestreden beslissing, blijkt dat sindsdien de opvangcapaciteit van de reguliere opvangcentra stelselmatig werd opgetrokken en dat bijkomende noodopvangcentra werden voorzien om aan de hoge instroom van asielzoekers het hoofd te bieden.

De verzoekende partij verwijst nog naar het AIDA-rapport op de pagina's 71 tot 73 en meent dat hieruit blijkt dat een aantal centra geenszins voldoen aan de Europese standaarden. De Raad stelt vast dat het gaat om de DPSA-centra te Lampedusa en Pozzallo (Sicilië). Nogmaals dient hieromtrent te worden opgemerkt dat het geenszins vaststaat dat de verzoekende partij in één van deze centra zal worden gehuisvest eens zij overgedragen is aan de Italiaanse autoriteiten. Met betrekking tot haar betoog omtrent de systematische overbevolking, zoals blijkt uit het AIDA-rapport, merkt de Raad op dat verwezen wordt naar overbevolking in enkele welbepaalde CARA-centra, doch geenszins aantoont dat alle centra en opvangplaatsen, die asielzoekers opvangen, overbevolkt zijn.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de vluchtelingen zullen blijven toestromen, dat zelfs met de buitengewone inspanningen van de Italiaanse asielinstanties niet ernstig kan worden voorgehouden dat de verzoeker een garantie heeft op opvang, toont hij niet aan dat er heden in Italië structurele problemen zijn met betrekking tot de opvang van asielzoekers in het algemeen of Dublinterugkeerders in het bijzonder.

De Raad stelt met betrekking tot de verwijzing naar en de citering uit een artikel van het UNHCR van 4 januari 2016 over de vluchtelingen die via de zee in 2015 Europa bereikten, waarbij de verzoeker geenszins aanduidt op welke wijze dit artikel een ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing, vast dat het artikel betreffende Italië enkel stelt dat in 2015 150 000 mensen uit Noord-Afrika de oversteek naar Italië hebben gemaakt. Zoals reeds gesteld betreft het een totaal jaaraantal en wordt

hiermee geenszins aangetoond dat de opvangcapaciteit in Italië onvoldoende zou zijn. Voorts herhaalt de Raad dat niet vaststaat dat alle mensen die aankwamen in Italië ook effectief een asielaanvraag indienden of opvang nodig hadden.

Met zijn uiteenzettingen maakt de verzoekende partij alleszins *in casu* niet aannemelijk dat zij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië, mede gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met de verhoging van de opvangcapaciteit. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat zij dreigt gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als meerderjarige en “*Dubliner*” zal worden beschouwd. Het betreft een loutere en bijzonder hypothetische bewering, die met geen enkel stuk of met geen enkele objectieve bron van informatie wordt gestaafd.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat rekening gehouden werd met de actuele situatie inzake asielopvang in Italië, met de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoonde dat de Italiaanse autoriteiten actie ondernemen en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Italië (Middellandse Zee), houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. De verzoekende partij bevindt zich thans niet in de situatie dat zij de Italiaanse grens bereikt via de Middellandse Zee, zij wordt aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Uit de door de verwerende partij beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers.

De verzoekende partij beroept zich in het kader van haar betoog omtrent de opvangsituatie in Italië op verscheidene ‘recente’ arresten van de Raad. Met betrekking tot die arresten, dient niet alleen te worden benadrukt dat zij, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben, doch ook dat de verzoeker niet aantoonde zich dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten. Voorts wijst de Raad er op dat *in casu* niet dienstig kan verwezen worden naar arresten waar geen rekening werd gehouden met onzekerheid over opvang gelet op de massale toestroom van vluchtelingen in 2015, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij deze informatie wel degelijk in ogenschouw heeft genomen en - onder verwijzing naar verschillende bronnen - de verschillende, concrete opvangmogelijkheden in Italië heeft onderzocht. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar Duitse rechtspraak, laat zij na de vindplaats van deze rechtspraak te vermelden.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij met haar algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering in de bestreden beslissing over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De informatie waarnaar de verzoekende partij verwijst vermag geen afbreuk te doen aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Daar waar geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië moet, in het licht van verzoekers betoog dat er garanties nodig zijn inzake opvang, worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de eventuele specifieke kwetsbaarheid van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij reeds als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij als volgt gemotiveerd:

"Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij van het land houdt en er rust hoopt te vinden. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, omdat hij van België houdt en er wil blijven. Hij gaf aan niet te weten waarom hij zou terugkeren als hij in België is en bovendien niet te weten hoe hij naar daar zou gaan. Hij gaf evenwel aan naar Italië te zullen vertrekken indien dat moet

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene maakte gewag van een in één van de Lidstaten verblijvende neef, maar kon niet aangeven waar die zich bevindt aangezien ze sinds 2012 geen contact meer hebben.

[...]

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

[...]

Wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene last te hebben van zijn rug, maar geen medicatie te nemen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

[...]

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in

de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren man zonder kinderen wiens partner in Guinee verblijft. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde enkel last te hebben van zijn rug en verder geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, meent de Raad dat zij niet zonder meer kan betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse instanties. Immers toont de verzoekende partij, met haar vage betoog dat zij vrij jong en onervaren is, niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). De verzoeker brengt voorts geen enkel begin van bewijs naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij enige medische behandeling nodig heeft of ernstig ziek zou zijn. Ook het administratief dossier bevat geen enkel medisch attest betreffende de verzoeker.

De verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij laat uitschijnen dat voor alle Dublinoverdrachten, inclusief alleenstaande jonge mannen, moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden in dewelke de Dublinterugkeerder zal belanden. Blijkens de bestreden beslissing zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht zodat in de nodige opvang kan worden voorzien. De toepassing van het Tacit-agreement op grond van artikel 22.7 van de Dublin-III-Verordening volgt voorts uit de desbetreffende bepalingen zelve. Het gaat om een stilzwijgend akkoord en de verplichting om de betrokken persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst, dat automatisch en dwingend wordt afgeleid uit het niet respecteren van de termijnen van antwoord op het overnameverzoek. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat *in casu* op de juiste gronden toepassing werd gemaakt van het Tacit-agreement nu de Italiaanse autoriteiten niet hebben geantwoord binnen de termijn van artikel 22.1. van de Dublin-III-Verordening. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder individuele garantie overgedragen wordt aan Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd en evenmin toont zij aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS